

Скъпи приятелю,

Святият Дух е избрал да разкрие Себе Си чрез Писанията. Какво ни казват те за Него?

Най-важното откровение за Святия Дух се съдържа в названието Му: Той е Свят. Това е стандартът, по който трябва да отсъждаме всяко послание, всяко проявление, всяко движение, което претендира, че е от Святия Дух: Дали съответства на Неговата святост?

От "петдесятен" на "харизматичен"

Някой бе казал, че "фамилиарността ражда ненавист." За жалост това понякога се прилага за нещата, свързани Духа - и по-конкретно за развитието на Петдесятното движение. В началото на двадесети век, когато кръщението и дарбите на Духа за първи път заливат Църквата, не е било нито модерно, нито популярно да се наричаш "петдесятник". Това име било позорно. Трябвало да се плати цена.

Ранните петдесятници, в голямата си част, не са били високо образовани. Те идвали от "крайните квартали". Някои от нещата, които вършели и казвали били глупави. Представата им за святостта често пъти била легалистична. Но те платили цената. Това, което преживели, не им струвало малко.

С течение на времето това се променило - особено с появата на "Харизматичното" движение. Замяната на "петдесятен" с "харизматичен" сякаш по някакъв начин го направило до звучи по-почтено. Станало твърде модерно да бъдеш "харизматичен". Всъщност тази дума не се ограничавала само до християните. Бях удивен, когато за първи път чух в медиите да се прилага терминът за един доста безскрупулен политик.

Тези промени имат плюсове и минуси. От една страна, кръщението и дарбите на Святия Дух станали достъпни за цялото Тяло Христово. Но негативната страна е, че има служения и практики, за които думата "свят" не може вече да се приложи. Ето само някои примери:

1. Пренебрежителен и непочтителен език, когато се говори за свещените Божии неща.
2. Обществени служения, мотивирани от нескрита алчност, подкрепена с претенции, които не са основателни и обещания, които не се изпълняват.
3. Чудновати и непристойни проявления, приписани на Святия Дух.

Това, че тези неща се намират в разни служения, които претендират, че са християнски, не ме учудва. В крайна сметка, алчността и слугуването на егото са дълбоко закоренени в човешката природа. Това, което ме стъписва обаче, е, че милиони християни явно приемат, че този вид поведение произтича от Святия Дух. Очевидно е дошло времето да погледнем отново към Святия Дух. Що за личност е Той?

Смирен незабележим слуга

Все още си спомням какъв шок преживях, когато разбрах, че слугуването е част от божествената природа. Повечето хора днес считат, че слугуването е нещо, което трябва да се избягва, нещо раболепно и позорно. Това отношение е едно от покваряващите влияния, които тровят съвременната ни култура. Освен това то е фалшиво.

Произходът на слугуването не е във времето, а във вечността; не е от земята, а от небето. Във вечността Исус - Синът - е радостният, отзивчив, покорен слуга на Бог Отец. Святият Дух, на свой ред, е покорният, незабележим слуга на Отец и Сина. Той не се оплаква, не се "чувства пренебрегнат" и не изисква "Своите права". Той съвършено изпълнява определената Си роля. Той е Слугата-Бог!

Това е илюстрирано прекрасно в Битие, глава 24, която описва как Авраам постъпи, когато искаше да вземе невеста за сина си Исаак. Има четири хубави "прототипа" в този разказ. Авраам е прототип на Бог Отец; Исаак е прототип на Божия Син - Исус; Ребека е прототип на невестата на Христос, Църквата.

Но какво ще кажем за слугата на Авраам? Въпреки че няма име, той е главният герой. Той е прототип на Святия Дух. Като слуга той е имал една

върховна цел: да намери младата жена, която трябвало да бъде невестата; да я приготви и украси; и да я отведе безопасно при младоженеца.

С такава цел и Святият Дух е дошъл на земята на Петдесетница. Той е тук с една върховна цел: да намери, приготви и украси невестата на Христос – Църквата – да я преведе безопасно през този свят и да я представи на Исус – чиста и неопетнена невеста.

Една от главните характеристики на Святия Дух е, че Той никога не привлича вниманието върху Себе Си. Ето един буквален превод на някои от нещата, които Исус каза за Него: "Той ще свидетелства за Мене..." (Йоан 15:26) "Той няма да говори от Себе Си, но каквото чуе, това ще говори..." (Йоан 16:13) "Той ще взема от Моето и ще ви го изявява" (Йоан 16:14).

Нещо още по-забележително: в цялото откровение, което Святият Дух ни е дал в Писанията, няма сведение някой някога да е отправял молитва към Святия Дух. Молитвеният модел, който Исус даде на Своите ученици, започва с думите "Отче наш." На това Исус добави Своето обещание: "И каквото и да поискате в Мое име, ще го сторя, за да се прослави Отец в Сина" (Йоан 14:13).

Всяка библейска молитва е адресирана до Бог Отец. Служението на Святия Дух е, за да ни помогне да стигнем до Отец с молитвите си, а не да ни предложи алтернатива. Ние се молим в Духа, а не на Духа (Еф. 6:18).

През последните години обаче някои части от Църквата са се отклонили от този библейски модел. Фокусът се премести от Отец и Сина върху Духа. Много песни – с оскъдно библейско съдържание – са насочени към Святия Дух. Често пъти главното ударение е върху субективни преживявания, които гъделичкат егото на участниците. Това коварно подмолно преместване на ударението изложи Божиите хора на духовни опасности, които мнозина не разпознават.

Ние трябва да държим два основни принципа. Първо, Святият Дух никога не гъделичка човешкото его. Второ, Святият Дух никога не привлича вниманието върху Себе Си. Той винаги насочва вниманието ни върху Исус.

Когато тези принципи биват пренебрегнати, резултатът може да е голяма доза плътско възмущение и емоционално самодоволство без истинска святост. Или пък – още по-опасно – това може да отвори вратата за сатанински заместител, който на свой ред отваря вратата за действието на демони.

Огън пояждащ

Един от начините, по които Святият Дух се изявява понякога, е огън. Всъщност последният път, в който Святият Дух се явява видимо в Писанията е като "седем огнени светила... от престола (на Бога)" (Откр. 4:5).

Авторът на Евреи прави едно простичко, но много дълбоко изявление: "Защото нашият Бог е огън, който пояжда" (Евреи 12:29). Той не казва, че Бог е като огън, а че е огън. По тази причина "да служим благоугодно Богу с благоговение и страхопочитание" (Евреи 12:28). Не с робски страх, а "страхът от Господа (който е чист и пребъдва до века" (Псалом 19:9).

Авторът на Евреи не говори за Бог Отец или за Бог Син, а за Бог Свети Дух. Той всъщност е огън – пояждащ огън.

В различни моменти в историята на Израел Святият Дух е слизал между народа като огън. В скинията в пустинята, когато Аарон принасял всичките съответни жертви:

"и огън излезе от пред Господа и пояде всеизгарянето и тлъстините върху олтара и като видяха това, всичките люде нададоха силен вик и паднаха на лице." (Левит 9:23-24)

И отново, когато Соломон беше свършил да се моли при посвещението на своя храм (IVЛетописи 7:1-2): "огън слезе от небето, та изгори всеизгарянията и жертвите, и Господната слава изпълни дома. И свещениците не можах да влязат в Господния дом, защото славата на Господа изпълни дома Му."

По-късно, по време на отстъплението, когато Господ отговори на молитвата на Илия на планината Кармил:

"Тогава огън от Господа падна, та изгори всеизгарянето, дървата, камъните и пръстта и облиза водата, която бе в окопа. И всичките люде, когато видяха това, паднаха на лицата си и рекоха: Йеова, Той е Бог; Йеова, Той е Бог." (III Царе 18:38-39)

Всеки път, когато е слизал огън от небето и хората са падали по лицата си, те не са били просто развълнувани от някакво духовно проявление. Те откликвали на присъствието на Бога – Бог Святия Дух – Който слизал между тях като огън пояждащ. В Неговото присъствие те физически не били способни да стоят прави.

Да очисти или да погуби?

Огънят има две противоположни страни. Огънят може да бъде полезен, но и опасен. Огънят може да очиства, но и да погубва.

Така е и с огъня на Святия Дух. Той може да служи с Божие благословение и полза на тези, които са покорни. Но може и да служи с Божия гняв и осъждение върху тези, които са самонадеяни и своенравни.

Веднага след разказа за огъня, който падна върху жертвата на Аарон в скинията, се казва:

"А Аароновите синове, Надав и Авиуд, взеха всеки кадилницата си и като туриха в тях огън и на него туриха темян, принесоха чужд огън пред Господа – нещо, което им беше запретил. Затова огън излезе от пред Господа и ги пояде; и умряха пред Господа." (Левит 10:1-2)

Какъв сериозен урок! Същият огън, който донесе Божие благословение върху Аароновата жертва, принесена в покорство, доведе до моментална смърт на двамата синове, когато влязоха в Божието присъствие с "чужд (несвят) огън".

Бог вече е определил начина, по който да отиваме при Него: "с благоговение и страхопочитание," (Евреи 12:28) "и едните, и другите (евреи и езичници) имаме своя достъп при Отца в един Дух (Святия Дух)" (Еф. 2:18).

Да принесем "чужд огън" означава да отидем при Бог самонадеяно и своенравно в дух, който не е Святият Дух. Затова въпросът е жизненоважен – всъщност той е на живот и смърт – да познаем Святия Дух, когато се изявява и да Го разграничим от всеки друг заместителен дух.

Изсред всички израилтяни вероятно само Аароновите синове Надав и Авиуд са смятали, че имат специална привилегия да влязат в Божието присъствие по начина, който сами си изберат. По рождено право Надав е трябвало да наследи Аарон като Първосвещеник. Но за покорството на Божието Слово няма заместител – нито деноминационен статут, нито драматични чудеса, нито призови към тълпата. Бог няма специален привилегирован "елит", който може да пренебрегва Неговите изисквания, без да понесе последствията.

Божие осъждение върху самовъзвеличаването на Надав и Авиуд ни показва, че Святият Дух дава Своето благословение само на тези, които изпълнят Неговите условия. Днес, първото Му изискване е да съсредоточим силите си да издигаме и прославяме Господ Исус Христос. Второ, да следваме внимателно насоките, които Самият Дух ни е предал в Писанията. Темата на следващото ми писмо ще бъде Духът на Истината.

В служба на Господаря – Дерек Принс

Разпространението на поучителните писма е безплатно.